

РЕШЕНИЕ

№ 546

гр. София, 26.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 5-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на двадесет и осми юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Величка Борилова

Членове: Николай Ст. Метанов
Зорница Гладилова

при участието на секретаря Мария Ив. Крайнова
като разгледа докладваното от Величка Борилова Въззивно търговско дело
№ 20221001000464 по описа за 2022 година

, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК и е образувано по въззивна жалба на «Алфакомерс Трейдинг»ООД, ЕИК 203769504, чрез адв.Р.Н. от САК насочена против Решение № 385/13.04.2002 г., постановено по т.д.№ 1407/2021 г. по описа на Софийски градски съд, ТО, с което е обявена неплатежоспособността на въззивника и е определена началната й дата – 31.12.2017 г., открито е производство по несъстоятелност по отношение на същото дружество, назначен е временен синдик и е свикано първо събрание на кредиторите.

В жалбата се правят оплаквания за неправилност на обжалваното решение, поради постановяването му при нарушение на съдопроизводствените правила, изразяващи се в едностранчива и превратна преценка на приобщените по делото доказателства.

Посочените процесуални нарушения довели и до неустановяване на относимите към спора факти, а от там и до постановяване на обжалваното решение в противоречие с материалния закон – ТЗ, както и до неговата необоснованост.

По подробно изложените доводи в подкрепа на тези оплаквания се иска от настоящата инстанция да отмени първоинстанционно решение.

В отговора по въззивната жалба на „Севт“АД, чрез адв.С. оспорва наведените в нея доводи.

Софийският апелативен съд в решаващия състав, след като се запозна с първоинстанционно дело, констатира следното:

Първоинстанционният съд е бил сезиран с искова молба от „Севт“АД, ЕИК 123020059, в чиято обстоятелствена част са изложени твърдения, че ищецът и „Алфакомерс трейдинг““ООД били в трайни търговски отношения, като в периода м.април 2018 г. –

м.юни 2021 г. се обвързали от множество сделки за продажба и доставка на стоки – „синтетични тъкани“, по които молителят имал качеството на продавач, а ответника – на купувач.

Общата стойност на доставените от „Севт“ АД стоки била в размер на 519 714,41 лв. с ДДС, и представлявала сбор от издадените фактури, обективиращи всяка една от сключените сделки.

Ответникът не изпълнил задълженията си последните да плати дължимата цена, вкл. и след като бил поканен с нарочна нот.покана, чрез нотариус с рег. № *** от РНК на 21.06.2021 г.

Твърдяло се е, че ответното дружество не е в състояние да изпълни изискуемите се парични задължения към молителя повече от 3 години, поради което и е налице презумпцията по чл.608, ал.3 ТЗ. Освен това затрудненията му не били временни, вкл. и че имуществото му е недостатъчно да покрие паричните му задължения.

Ето защо дружеството било в състояние на неплатежеспособност/свръхзадълженост/, и е поискано постановяване на съдебно решение, с което да обяви неплатежеспособността му /съответно – свръхзадължеността/, с начална дата 23.04.2018 г. и се открие производство по несъстоятелност с всички произтичащи от това последици.

Ответникът е оспорил твърденията на молителя и поддържа, че не се намира в състояние на неплатежеспособност.

В хода на първоинстанционното производство в качеството му на присъединен кредитор по реда на чл.629, ал.4 ТЗ е конституиран и „Инопро“ ЕООД.

Решавачият състав на САС, в рамките на правомощията си по чл.269 ГПК, след като извърши служебна проверка за валидност и допустимост на първоинстанционното решение, съобрази доводите и възраженията на страните във връзка със събраните пред първоинстанционния съд доказателства, вкл. вземайки предвид оплакванията за неправилност на първоинстанционното решение, формулирани във въззивната жалба, приема следното:

Жалбата на „Алфакомерс трейдинг“ ООД е подадена в срока по чл.259, ал.1 ГПК, във вр. с чл.631 ТЗ, от ответника-длъжник в производството по несъстоятелност, който е надлежно процесуално легитимирано лице с правен интерес от обжалване на негативното за него решение на СГС.

Последното е валидно и допустимо, като постановено по редовно предявена молба, от надлежен съдебен състав, в рамките на неговата правораздавателна власт и в съответната форма.

Разгледани по същество оплакванията за неговата неправилност настоящата въззивна инстанция намира за неоснователни, по следните съображения:

Нормите на чл.608 ТЗ, чл.630, ал.1 ТЗ и чл.631 ТЗ установяват в кумулативна даденост предпоставките на сложния фактически състав, чието наличие сочи на откриване на производството по несъстоятелност срещу търговец, а те са следните: 1/ да е налице искане за откриване на производство по несъстоятелност, изхождащо от кредитор по смисъла на чл.625 ТЗ, респ. – чл.742, ал.1 ТЗ до компетентния за това съд, определен по реда на чл.613 ТЗ; 2/ длъжникът да е търговец по смисъла на чл. 1 ТЗ; 3/ да е налице изискуемо задължение на длъжника по търговска сделка или публичноправно задължение към държавата и общините, свързано с търговската му дейност или задължение по частно държавно вземане; 4/ да е налице неплатежеспособност/респ.свръхзадълженост/ на длъжника по смисъла на ТЗ; 5/ затрудненията на длъжника да не са временни, а състоянието на неплатежеспособност/свръхзадълженост да е обективно и трайно и имуществото на длъжника не е достатъчно за покриване на задълженията му при отчитане интересите на кредиторите /арг. от чл.631 ТЗ/.

След преценка на ангажираните доказателства в настоящия казус по решаващият състав приема за безсъмнено установено наличието на посочените предпоставки.

Така на първо място и двете страни по делото са търговци, като няма спор помежду им и се установява еднозначно от анализа на приобщените писмени доказателства, че същите са

се обвързали от дългогодишни търговски отношения, а за периода м.апри 2018 г. – м.юни 2021 г. са сключили помежду си множество сделки за търговска покупко-продажба на стоки /синтетични тъкани/.

Въпреки формалното оспорване от страна на въззивника на твърденията в молбата по чл.625 ТЗ, безсъмнено се установява от приобщените по делото писмени доказателства, вкл. изслушаните съдебно счетоводни експертизи /основна и две допълнителни/, че същият не е изпълнявал точно по размер и във времево отношение задължението си за заплащане на цената на закупените от него стоки, обективизирана във връзка една от представените общо 57 броя фактури /издадени в посочения период от време/, чиято обща стойност е 519 417,41 лв. Доказателства, че е сторил това, изобщо не са ангажирани.

Противно на поддържаното във въззивната жалба, въззивникът не е въвел в хода на първоинстанционното производство твърдение, че не е бил обвързан по договори за търговска покупко-продажба със „Севт“ АД, вкл. че не е получил стоките, посочени в представените по делото фактури, поради което и въвеждането на такова възражение пред настоящата инстанция се явява преклудирано.

Отделно от това за пълнота следва да се посочи, че нито ЗСч /чл.6/, нито ЗДДС съдържат изискване относно редовността на фактурата, като първичен счетоводен документ, да съдържа подпис и/или печат на издателя или получателя й. Отразяването на същата в счетоводството на получателя /наличие са частични плащания по част от фактурите/ е категорично доказателство за наличие на обвързващи страните сделки за търговска покупко-продажба.

От друга страна приобщените доказателства във от обсъдените фактури - заповед за изпълнение на парично задължение по чл.417 ГПК и изпълнителен лист, въз основа на нея, издадени по ч.гр.д.№ 1607/2018 г. по описа на РС Ботевград, с която ответникът заедно с още три дружества е осъден солидарно да заплати на присъединения кредитор „Инопро“ ЕООД сумата от 40 000 лв., дължими по запис на заповед от 02.05.2018 г. и удостоверение от ЧСИ Р. А. - № *** от РКЧСИ, издадено по чл.456 ал.3 ГПК и касаещо изп.д. № 640/2018 г. по нейния опис, установяват, че „Аквакомерс трейдинг“ ООД има качеството на длъжник по посоченото изп.д. и към посочената дата неудовлетворения остатък от вземането е в размер на 40 000 лв.

Следователно – освен към първоначалния молител в производството въззивникът има изискуеми и непогасени парични задължения към други търговци.

Несъстоятелно е възражението във въззивната жалба, че заповедта за изпълнение и издадения въз основа на нея изп.лист легитимирани „Ино про“ ЕООД като кредитор на въззивника по вземане, основано на запис на заповед, издадена на 16.08.2018 г. и това означавало, че тогава вече бил настъпил падежа на посочената ценна книга. В случая „Аквакомерс Трейдинг“ ООД имало качеството на авалист по записа на заповед и по арг. от чл.531 ТЗ исковите срещу него се погасявали с тригодишна давност от падежа.

На същото възражение следва да се отговори, че според приложените по делото доказателства, записът на заповед е бил издаден на 02.05.2018 г. и платим след тази дата. Следователно и при съобразяване приложимата специална погасителна давност по исковите за установяване на вземане срещу платеца и авалиста по запис на заповед - тригодишна такава / чл. 531, ал. 1 ТЗ, или едногодишна давност по /чл. 531, ал. 2 ТЗ/ в случая изводът е, че молбата за издаване на заповедта за незабавно изпълнение е била предявена в рамките на посочените давностни срокове и задължението на длъжника в никакъв случай не е погасено по давност. Що се касае до въпроса дали наличието на заповедта за изпълнение е достатъчно, за да обоснове извод и за наличие на валидно парично задължение към посочения в нея като кредитор, то въззивникът нито твърди, нито ангажира доказателства да е подал възражение срещу заповедта, с което да е оспорил съществуването на посоченото в нея парично вземане по основание и размер.

Липсата на такива доказателства и наличните, установяващи висящност на образуваното изп.дело въз основа на издадения изп.лист, с взыскател „Ино про“ ЕООД и длъжник – въззивното дружество, категорично сочат за наличие в полза на посочения взыскател на парично вземане спрямо длъжника му, на посочените в изп.титул основание и размер.

По отношение на четвъртата и петата от посочените по-горе предпоставки.

Служебно извършените справки от първоинстанционния съд установяват, че въззиваемият търговец не притежава недвижими имоти и няма регистрирани собствени МПС.

Установили са още /писмо изх.№ 1424-00-1763/06.08.2021 г. на АНП – ТД на НАП София, офис „Изток“, че срещу същият има данни за образувано производство по принудително изпълнение № 180483083/2018 г., с наложени обезпечителни марки – запор върху банкови сметки, както и предприети действия по изпълнение върху вземания и средства в банки с разпореждане от 03.07.2018 г., 27.09.2018 г. и 01.09.2020 г.

Според решаващият състав анализът на установеното сочи, че в случая е изпълнена хипотезата на чл.608 ,ал.3 ТЗ, предвид че приобщените доказателства категорично обосновават извод въззиваемото дружество да е спряло плащанията си към своите кредитори „Севт“ АД, произтичащи от обсъдените договори за търговска покупко-продажба, и към „Инопро“ ЕООД, произтичащо от влязла в сила заповед за незабавно изпълнение, издадена по реда на чл.417 ГПК, вкл. и към НАП.

Следователно - налице е неизпълнение на задълженията на въззивника по търговски сделки спрямо молителите в производството, установени по основание по размер, вкл. изискуеми парични вземания, поради което и неплащането на тези задължения, вкл. в дадения срок за доброволно изпълнение /след като не са изпълнени на падежа/ отговаря на понятието за "спиране" на плащанията по смисъла на чл. 608, ал.3 от ТЗ.

На отделно основание и предвид оспорването от страна на въззивника-длъжник на такова състояние в негово лице, настоящият решаващ състав съобрази ангажираните пред първоинстанционния съд писмени доказателства, касаеща наличието на публични задължения на длъжника, както и изслушаните съдебно-икономически експертизи, която не са оспорени от страните и се кредитират, като компетентни и безпристрастни.

От анализът им безсъмнено се налага, че за периода 2018 г. – 2021 г. въззиваемото дружество има непогасени публични задължения установени по основание и размер и изпитва затруднения да погасява същите, като НАП е предприела действия по принудителното им събиране, вкл. и към настоящия момент, ограничаващи в значителна степен оперативната възможност на търговеца да изпълнява задълженията си по търговски сделки.

Съобразявайки гореизложеното във връзка с релевантния факт дали въззиваемото дружество притежава парични средства или други реално ликвидни активи от икономическа гледна точка – т.е. такива, които могат да се преобразуват за кратък период от време в парични средства на цена, близка до справедливата пазарна стойност /арг. от Решение № 71/30.04.2015 г. по т. д. № 4254/2013 г. на ВКС, I т. о. и др./ и тяхното преобразуване /осребряване/ да не води до нарушаване на статута на длъжника като действащо предприятие /преустановяване на търговската му дейност, защото последното е в нарушение интересите на кредиторите с още неизискуеми вземания/, решаващият състав съобрази следното:

Приема се в теорията и практиката, че релевантни за платежоспособността на длъжника са само активите, които счетоводно се класифицират като краткотрайни или още текущи, разделящи се на общо четири групи – материални запаси /суровини и материали, незавършено производство, стоки и готова продукция, предоставени аванси/, краткосрочни вземания /с падеж до 1 година/, краткосрочни инвестиции /акции, облигации, дялове и др. подобни, закупени със спекулативна цел – т. е. за препродажба/ и парични средства /в брой или по банкови сметки/. Краткотрайните активи на предприятието, за разлика от дълготрайните активи, които се използват за повече от един отчетен период /1 година/, участват еднократно в стопанския процес, при което за длъжника са налице текущи

постъпления, които именно са източник на средствата за погасяване на краткосрочните, съответно текущите, задължения при едно действащо предприятие.

Необходимо е да се съобрази от друга страна, че формалното счетоводно класифициране на даден актив като краткотраен не е достатъчно за годността му да служи за обосноваване на платежоспособността на длъжника, предвид че в много случаи начинът на осчетоводяване на един актив като краткотраен или дълготраен е въпрос на счетоводната политика на самия търговец и осчетоводяването не винаги отразява реалността. Освен това счетоводните регистри са частни документи, изготвени от самия длъжник, който има интерес да включва в тях само изгодни за себе си обстоятелства, поради което и при изричното им оспорване /както в случая – тяхната доказателствена стойност е изрично оспорена от молителя-въззивник, с твърдения, че са нередовно водени/, би следвало да се кредитират безкритично единствено ако установяват неизгодни за издателя /съставителя/ им факти.

С оглед изложеното решаващият състав приема, че независимо от счетоводното класифициране от самия длъжник в неговото счетоводство на даден актив като краткотраен, същият е от значение за платежоспособността му единствено ако реално съществува и ако е реално ликвиден в обозрим кратък срок. Липсата на такива активи, които да са достатъчни за покриване на всичките му изискуеми парични задължения по смисъла на чл. 608, ал. 1 ТЗ би обосновало извод за неплатежоспособност, доколкото неплатежоспособност е правно, а не счетоводно понятие, и преценката за липсата или наличието ѝ съдът следва да основе въз основа на установяване правните елементи от фактическия състав на чл.608, ал.1 ТЗ. Т.е. необходимо е установяване на реалната, а не само счетоводно документална имуществена способност на търговеца за реализиране на парични средства за покриване на изискуемите му парични задължения.

В случая според въззивната инстанция съвкупният анализ на приобщените и пред двете инстанции доказателства изключва такъв извод.

Така първата от изслушаните експертизи, изготвена въз основа на наличните по делото документи, публичната информация, съдържаща се в ТР, но без проверка на актуалната счетоводна информация, съдържаща се при въззивника /поради неосигурен от негова страна достъп до такава / е приела въз основа на извършените от нея изчисления, че коефициентът за обща ликвидност е с показатели – 1,0602 за 2017 г., 0,6398 за 2018 г., 0,3290 за 2019 г.; коефициентът за бърза ликвидност – 0,0357 за 2017 г., 0,3142 за 2018 г., 0,769 за 2019 г.; коефициентът за незабавна ликвидност - 0,0776 за 2017 г., 0,0265 за 2018 г., 0,0074 за 2019 г. и коефициентът за обща ликвидност - 0,776 за 2017 г., 0,0265 за 2018 г., 0,0074 за 2019 г. Съответно – установените коефициенти за финансова автономност за трите години са 2,3293, 2,0104 и 1,6219, а коефициентът за задлъжнялост - с показатели 0,4293, 0,4974 и 0,6166, вкл. и през тези години е налице недостиг в размер на 1 740, 1747 и 1750.

Вещото лице е заключило въз основа на тези данни, че дружеството изпитва финансови затруднение по отношение покритието на своята ликвидност, но все пак наличното му имущество е било достатъчно, за да покрие паричните му задължения.

Отбелязало е обаче, че голяма част от имуществото на длъжника се състои от вземания, по отношение на които няма данни дали длъжниците са платежоспособни търговци, вкл. дали вземанията не са погасени по давност.

В изслушаното допълнително заключение същият експерт е допълнил, че коефициентът за обща ликвидност е с показатели 0,3871 за 2020 г. и 0,4295 към 31.10.2021 г. и съответно - коефициентът за бърза ликвидност е 0,1326 за 2020 г. и 0,1027 към 31.10.2021 г.; за незабавна ликвидност - 0,0067 за 2020 г. и 0,0059 към 31.10.2021 г., а този за обща ликвидност 0,0067 за 2020 г. и 0,0059 към 31.10.2021 г.

Изчислило е и коефициентите за финансова автономност за 2020 г. и към 31.10.2021 г. и те са съответно 1,4509 и 1,6409 , а коефициентът за задлъжнялост - 0,6892 и 0,6094 към 31.10.2021 г. Посочило е, че за същите периоди от време е налице недостиг в размер на 1654 и 1677.

Пояснило е, че според последния финансов отчет на въззивника - към 31.12.2020 г., вкл. междинния такъв към 31.12.2021 г., същият разполага с дългосрочни финансови активи

– вземания към трети лица, с падеж – 31.12.2025 г. и 31.12.2027 г.

Според вещото лице същите са неликвидни, защото биха могли да се осребрят след 4 години, респ. – след 6 г. – т.е. представляват вземания за срок повече от една година.

В баланса са включени и дълготрайни материални активи, осчетоводени като машини, представляващо производствено оборудване и апаратура, формиращи се на практика от направената през 2015 г. непарична вноска в капитала на дружеството. Отговорът на въпроса до каква степен обаче същите са ликвидни може да се даде след изясняване на техническото им състояние, респ. – търсенето на пазара на подобен тип материални активи.

Второто допълнително заключение на ССЕ е докладвало, че част от осчетоводените като предоставени в заем парични средства на трети лица от страна на въззивника са осчетоводени като разплащания или на техни съконтаненти /“Алма хоум“ООД/ или директно на заемополучателя.

На вещото лице обаче не са били предоставени платежни документи, които да установяват извършените разплащания – касови и/или безкасови, както и споразумения по извършени от длъжника прихващания. Отделно от това експертът е констатирал при извършена от него справка в ТР, че голяма част от длъжниците на въззивника относно платежеспособността на дружествата, които са длъжници на ответника.

В този смисъл и в отговор на възраженията, заявени с въззивната жалба следва да се посочи, че именно въззивникът е, който има доказателствената тежест да установи факта на редовно водене на счетоводните му книги, както и че неизпълнението на изискуемите парични задължения, произтичащи от търговски сделки, се дължи на временни затруднения.

Независимо от всички оспорвания същият не е ангажирал такива доказателства, като оплакванията му във въззивната жалба, касаещи неправилната дейност на първоинстанционния съд по едностранчива и превратна преценка на приобщените по делото доказателства, в частност изслушаните експертизи, са несъстоятелни, като почиващи единствено на абстрактни твърдения, неподкрепени от конкретни данни по делото.

Ето защо и въззивната инстанция счита, че съвкупният анализ на приобщените сочи на установеност и на останалите предпоставки, предпоставящи основателност на молбата по чл.625 ТЗ.

Така на първо място според заключенията на експертизите, анализът на структурата на краткотрайните активи на въззиваемото дружество предполага, че същите се формират предимно от краткосрочни вземания и дълготрайни активи. Освен това решаващият въззивен състав намира за необходимо да акцентира, че експертизата е установила по безсъмнени и категоричен начин, че час от счетоводните записвания при въззивника /касателно краткосрочните му вземания/, не отговарят на реално установените факти относно вида и размера на задълженията на дружеството - на първо място те не са краткосрочни по своя характер /падежите им са за период повече от година от възникването им/, а в счетоводството на дружеството не са налични първични счетоводни документи, установяващи реалното им извършване /извън техническото счетоводно записване/.

Тези факти, отнесени и към установения факт, че повечето от длъжниците на въззивника имат качеството на свързани лица с него, по смисъла на ТЗ, сочи, че посочените задължения обективно и категорично не биха могли да бъдат събрани от длъжника в краткосрочен план, а най-вероятно и в дългосрочен.

Същите факти и предполагат, че счетоводните регистри на въззиваемото дружество са нередовно водени и тяхната доказателствена стойност следва да се счита опровергана, респ. - не отразяват реално финансовото му състояние досежно възможността му относно релевантния за настоящето производство факт, че разполага с имущество, достатъчно за покриване на задълженията му без опасност за кредиторите.

Горният извод следва и от обстоятелството, че другата голяма група краткотрайни активи, които изграждат икономическата структура на въззиваемия търговец – паричните

средства, са отразени в счетоводството му като налични такива в брой.

Същите, според заключенията на експертизите, са малък процент от имуществената структура на актива и следователно не биха могли да покрият текущите задължения на въззивника.

Независимо от всичко изложено и дори да се приеме, че извън коментираните всички останали счетоводни записвания в регистрите на „Алфакомерс трейдинг“ООД отразяват действителното му икономическо състояние, установените от експертизата коефициенти на обща ликвидност за периода 2018 г. – 2021 г. са под единица.

Както вече се посочи, независимо от оплакванията си във въззивната жалба въззивникът не е ангажирал допълнително доказателства, че притежава активи - материални запаси, краткосрочни вземания, краткосрочни инвестиции и парични средства, различни от установените от експертизите, респ. такива, които да му позволят да осъществява нормално търговската дейност, след като погаси краткосрочните си задължения към своите кредитори.

Според въззивната инстанция анализът на приобщените доказателства сочи, че въззивникът действително е в трайни затруднения и икономическото му състояние не му позволява да изпълнява задълженията си – всеки един от коефициентите е под единица за периода 2018 г. – 2021 г., като такива са показателите вкл. и при съобразяване данните от баланса на дружеството към 2017 г.

Същите сочат, че финансово икономическото му състояние е в пълна зависимост от кредиторите му и невъзможността му да изпълнява задълженията си по търговски сделки има траен характер, защото по отношение на и на двамата кредитори по делото /първоначално депозираният молбата по чл.625 ТЗ и допълнително присъединения в хода на производството/ това състояние продължава повече от три години – изп.дело под № 640 при ЧСИ Р. А. е образувано през 2018 г. и по същото няма данни да са постъпвали суми за погасяване на задължението, към посочения период са станали изискуеми голяма част от паричните вземания и на „Севт“АД по договорите за покупко-продажба, а в допълнение към нея следва да се отчете и продължаващата невъзможност за същия период от време за изпълнение на задълженията за погасяване на публичните такива.

Всичко изложеното предполага, че е налице спиране на плащанията от страна на длъжника по смисъла на чл.608, ал.3 ТЗ, като законоустановеното в посочения текст предположение за наличие на състояние на неплатежоспособност по отношение на длъжника не се опроверга от последния и се установи на самостоятелно основание от съвкупния анализ на всички приобщени по делото доказателства, а от друга страна не се установи наличие на обстоятелствата по чл.631 ТЗ.

Въззивната инстанция споделя доводите на първоинстанционния съд, че затрудненията на длъжника нямат временен характер, предвид че, както вече се посочи, същите са с давност близо три години. От друга същият не установи в процеса, при разместената доказателствена тежест от презумпцията по чл.608, ал.3 ТЗ, че длъжникът реално разполага с имущество, което да покрие задълженията му без опасност за интересите на кредиторите му.

Установените факти сочат, че той не притежава дълготрайни материални активи, а осчетоводените като налични парични средства към 31.12.2018 г. и следващите години не са недостатъчни за покриване на задълженията му само към двамата кредитори посочени по-горе кредитори, вкл. и към НАП. В допълнение следва да се има предвид, че не се установи длъжникът да притежава реално вземания към свои длъжници в размери, надхвърлящи задълженията му, вкл. и не се установи същият да е в състояние да ги събере /в тази насока изложените доводи от първоинстанционния съд изцяло се споделят/.

По изложените съображения решаващият въззивен състав приема, че длъжникът „Алфаковерс трейдинг“ООД е в състояние на неплатежоспособност и като е достигнал до същия краен извод, СГС е постановил правилен съдебен акт.

Относно началната дата на това състояние при установите данни счита, че проявлението на неплатежеспособността, разглеждана като обективно състояние на трайна неспособност на длъжника да погасява с краткотрайните си активи изискуемите задължения към всички кредитори по чл. 608, ал. 1 ТЗ, се обективира именно към 31.12.2018 така, както е приел и първоинстанционния съд.

Към посочения момент е безсъмнено установено по делото, че финансовото състояние на длъжника се е влошило до степен, при която действително показателите на всички коефициенти на ликвидност се установи да са под референтните стойности, поради което и посочената дата най-сигурният момент, в който е настъпила неплатежеспособността.

Доводите във въззивната жалба, че при преценка на горния факт следвало да се преценят всички установени в процеса изискуеми парични задължения, независимо дали са намерили отражение в счетоводните книги на длъжника за изследвания период са правно издържани, но неотносими към казуса, доколкото вкл. във връзка с тях въззивникът не твърди, нито ангажира доказателства в случая такива да са налице.

По изложените съображения, като правилно обжалваното решение следва да се потвърди.

С оглед изхода на спора и т.к. въззиваемата страна не претендира разноски пред настоящата инстанция, такива не се присъждат.

Мотивиран от изложеното, Софийският апелативен съд, ТО, 5-и състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 385/13.04.2002 г., постановено по т.д. № 1407/2021 г. по описа на Софийски градски съд, ТО.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в едномесечен срок от връчването му на страните при наличие на предпоставките по чл.280, ал.1 и ал.2 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____